

drages Fællesrepræsentationen, maa blive noget mildnet ved den Tanke, at de 4,000 Kr. dog ad en Omvej atter kunne komme de samme Mennesker til gode. Hvad angaar den ærede Ministers Stilling til Sagen, maa jeg give ham Ret i, at der muligvis kunde være Grund til at udskyde Sagen et Aar. Det kunde der være Grund til, hvis Forholdet ikke var det, at den samme Bemærkning blev gjort allede i Fjor; da Sagen den Gang var fremme, udskøde vi den og henstillede til den daværende Indenrigsminister at tage den under Overvejelse til i Aar. Det er ikke sket, og vi kunne ikke ret vel vedblive at vente fra Aar til Aar med at træffe en Afgørelse, som det er ønskeligt at faa en Ende paa. Jeg kan derfor heller ikke paa nogen Maade erkende, at der her sker den Ubillighed over for Fællesrepræsentationen, at den uventet berøves en hidtidig Bevilling. Fællesrepræsentationen har allerede i Fjor maattet være paa det Rene med, at en Forhandling om og Omordning af dette Forhold vilde staa for Døren. Naar den ærede Minister i øvrigt siger, at han ikke vil give Tilskud til Foreninger af politisk eller agitatorisk Karakter, saa er dette i fuldstændig Samklang med Udvalgets Mening, og dette er endog tydelig tilkendegivet ved selve Forslagets Ordlyd. Derfor maa den ærede Minister ganske have misforstaaet mig, naar han mener, at jeg skulde have antydnet, at denne Bevilling skulde bringes til Anvendelse gennem Fællesrepræsentationen som Mellemed. Jeg mener, at netop Hensynet til, at ethvert Anstrøg af politisk Farve skal undgaas, maa medføre, at lige saa lidt Fællesrepræsentationen som Fagforeningerne kunne optræde som Mellemed her. At det vil tage Tid, inden de Foredragsforeninger, som ønske Tilskud, ere dannede og træde i Virksomhed, kan være muligt; jeg er dog mest tilbøjelig til at tro, at de ville danne sig meget snart, og at der hurtig vil fremkomme Anmodninger om at blive delagtig i Bevillingen. Som sagt, alle de her nævnte Indvendinger synes mig at være af meget ringe Betydning. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) gjorde opmærksom paa, at i Ændringsforslaget er „næringsdrivende“ skrevet med lille Bogstav og „Arbejdere“ med stort Bogstav. Det forekommer mig, at dette er den vægtigste Indvending, der er bleven fremført mod Forslaget. — Med Hensyn til de to Udstillinger, henholdsvis i Kalundborg og Tisted, har det ærede Medlem for Horsens (Wulff) anket over, at det er ubilligt, at man er

gaaet ind paa at give Bevilling til Udstillingen i Nakskov, uden at man vil gøre det samme over for de to andre Byer. Jeg vil erkende, at der maaske kan være noget i den Betragtning, men den Slutning, jeg i saa Fald maa uddrage deraf, bliver da den, at det er en Fejl, at vi have givet til Nakskov. Der kunde vel være nogen Rimelighed i, at man til en enkelt større Provinsudstilling hvert Aar gav en Bevilling; men hvis dette skulde medføre som en nødvendig Konsekvens, at man maatte gøre det samme over for enhver Udstilling, som enhver Købstad i det samme Aar vil afholde, vilde det unægtelig blive en noget betænkelig Sag. Der vilde da næppe være nogen By, der ikke vilde se sin Fordel ved at arrangere en Udstilling; thi naar Underskuddet forudsættes dækket af Staten, hvorfor saa ikke søge at trække besøgende til og faa noget at fortjene? Man vilde faa permanente Udstillinger i alle Landets Købstæder fra Aar til andet. Men i øvrigt have de to Byer slet ingen Grund til Klage; thi naar der stilles dem i Udsigt, og det har den ærede Minister tilsagt, at de kunne faa et passende Tilskud af den Bevilling, der staaer til Raadighed, ville deres Ønsker i Virkeligheden blive imødekomne. — Den ærede Minister bemærkede med Hensyn til den lille Bevilling angaaende de meget berømte Grubekedler, at han vilde blive nødsaget til at anvende Beløbet, hvis der bliver vedtaget en Lov, som gaar ud paa at paabyde disse Grubekedlers Ændring. Deri er jeg enig med den ærede Minister. Hvis en saadan Lov skulde blive vedtagen, saa er det en Selvfølge, at den maa adlydes. Men jeg har rigtignok gaaet i den Tro, at det Lovforslag, der er under Behandling, netop tilsigter, at en Forandring ikke skal paabydes, saa jeg antager, at den nævnte Eventualitet ikke vil komme til at foreligge.

Hvad endelig angaar Telefonerne, vil jeg erkende, at den ærede Minister har Ret i, at der til en vis Grad maa tages Hensyn til de allerede bestaaende Selskabers Stilling; det indrømmer jeg. Men paa den anden Side maa jeg understrege, at Hovedsynspunktet maa være det, at ved at faa Koncession blive de bestaaende Selskaber stillede paa et helt nyt Retsgrundlag. De Vilkaar, som paalægges dem gennem Koncessionen, ville medføre visse Ulemper, visse Indskrænkninger i deres Frihed, en vis Tvang og visse Pligter. Men den giver dem paa den anden Side tilsvarende Rettigheder, giver dem en fuldt